

Nr 11.

Ankom till riksdagens kansli den 19 mars 1943 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående uppställande av visst villkor för rätt till skogsavverkning å nyförvärvad fastighet.

(2:a avd.)

I en inom andra kammaren väckt, till jordbruksutskottet hänvisad motion, nr 129, av herr Larsson i Julita m. fl. har hemställts, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning av frågan, huruvida och i vilken omfattning förbättring av byggnadsbeståndet bör uppställas som villkor för erhållande av rätt till skogsavverkning å nyförvärvad fastighet under en tid av fem år från den dag, då lagfart söks å fånget, samt om framläggande för riksdagen av det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Beträffande de skäl som anförts till stöd för denna framställning får utskottet, i den mån ej därför redogöres närmare nedan, hänvisa till motionen.

Utskottet har i vederbörlig ordning inhämtat yttrande över motionen av skogsstyrelsen.

I gällande skogsvårdslag av den 15 juni 1923 stadgas vissa inskränkningar i skogsägares rätt att företaga avverkningar efter eget gottfinnande. Skogsägare är sålunda förhindrad att utan skogsvårdsstyrelsens tillstånd företaga avverkning i sådan omfattning, att fastigheten därigenom skulle komma att för framtiden lida brist på husbehovsskog efter ortens förhållanden. För sådan fastighet, som genom köp, byte eller gåva övergår till ny ägare, gälla ytterligare inskränkningar i avverkningsrätten. Sålunda får på dessa fastigheter avverkning av äldre skog icke företagas utan skogsvårdsstyrelsens tillstånd, därest avverkningen icke avser särskilda i skogsvårdslagen angivna ändamål, eller avverkningen föranlåtes av skogens beskaffenhet eller eljest en god skogsvårdsfordringar.

Yngre skog får icke, utom i vissa angivna fall, avverkas annorledes än genom för skogens utveckling ändamålsenlig gallring.

Enligt motionärernas uppfattning lämna de angivna bestämmelserna icke möjlighet till ingripande mot avverkningar, som ur andra än de i skogsvårdslagen angivna synpunkterna kunna anses mindre välbetänkta och icke önskvärda. Motionärerna anförä härom följande:

Virkestillgången kunde vara mycket olika på olika fastigheter. På många fastigheter förekomme det, att avverkningen under en följd av år hölles lägre än den årliga tillväxten, varigenom den relativa skogstillgången kunde ökas högst avsevärt. När en sådan fastighet bleve föremål för försäljning, kunde den nye ägaren — utan hinder av skogsvårdslagens bestämmelser — omedelbart tillgodogöra sig avkomsten av den ökade virkestillgången ända till den

gräns, som angåves av bestämmelsen om att fastigheten för framtiden skulle äga erforderlig tillgång på husbehovsskog, samt att avverkning icke heller finge förekomma på ett sätt som vore oförenligt med god skogsvård.

Ganska ofta förekomme att byggnadsbeståndet på en dylik fastighet vore otillfredsställande. Även om de angivna bestämmelserna säkrade tillgång till gagnvirke för erforderlig ombyggnad eller reparation av byggnadsbeståndet, vore det uppenbart, att ett sådant arbetsföretag vore svårare att genomföra, sedan virkestillgången nedbringats till den minsta tillåtna. Bestämmelserna om inskränkning under fem år i rätten till avverkning å nyförvärvad fastighet borde därför lämpligen kompletteras med föreskrifter av sådan innebörd, att i förekommande fall en välbehövlig sanering av fastighetens byggnadsbestånd uppställdes såsom villkor för rätt till avverkning utöver den kvantitet, som ansåges motsvara den årliga tillväxten.

Skogsstyrelsen har i sitt utlåtande erinrat om att Kungl. Maj:t den 5 juni 1942 uppdragit åt styrelsen att verkställa utredning rörande skogsvårdslagstiftningen samt ansett lämpligt, att de i motionen framlagda förslagen toges under övervägande vid nämnda utredning.

Utskottet.

Utskottet finner de av motionärerna framlagda synpunkterna värda beaktande. Såsom erinras i det föregående har emellertid Kungl. Maj:t den 5 juni 1942 uppdragit åt skogsstyrelsen att verkställa utredning rörande vissa skogslagstiftningsfrågor. I uppdraget ingår bland annat en överarbetning av 1923 års skogsvårdslag i syfte att undersöka, huruvida icke genom lagstiftningsåtgärder en intensifiering av skogsvårdsarbetet kan komma till stånd. Till övervägande skall vidare upptagas spørsmålet att genom ett längre gående skydd i lagstiftningen förhindra osund spekulation i jordbruks- och skogsfastigheter. Särskilt skall härvid undersökas möjligheterna att komma till rätta med denna fråga genom restriktiva bestämmelser beträffande avverkning i såväl yngre som äldre skog. Enligt vad utskottet erfarit torde de av motionärerna framlagda synpunkterna i detta sammanhang komma att upptagas till bedömande inom utredningen. Att utbryta de i motionen omhandlade spørsmålen och göra desamma till föremål för en särskild utredning synes icke lämpligt.

Under återopande av det anförda hemställer utskottet,

att motionen II: 129 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 19 mars 1943.

På jordbruksutskottets vägnar:

L. TJÄLLGREN.

Närvarande: se utlåtande nr 10.